

«Δόξα τη αγία και ομοουσίω και ζωοποιώ και αδιαιρέτω Τριάδι, πάντοτε, νύν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων».
Αμήν!

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ιεραπύτνης και Σητείας κ.
κ. Κύριλλε.

Σεβαστοί πατέρες, αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί.

Σήμερα βλέπω καθαρά πόσο με αγαπά και πόσο με τιμά ο Θεός! Είναι τόσο μεγάλη η αγάπη Του και η τιμή που μου κάνει, που τρομάζω. Τρομάζω γιατί δεν την αξίζω, και δεν ξέρω πως θα τα καταφέρω να ανταποκριθώ. Όμως ξέρω ότι όπως δεν με άφησε ποτέ μόνο μου, έτσι δεν θα με αφήσει ούτε τώρα. «Τα αδύνατα παρά άνθρωποις, δυνατά παρά τω Θεώ».

Ευχαριστώ την Μεγάλη μας Μάνα, που χωράει όλο τον σύμπαντα κόσμο στην γλυκιά αγκαλιά της. Την Παναγιά μας, που φανέρωσε την παρουσία της μέσα σε αυτό το σπήλαιο και που όλοι εδώ τώρα νοιώθουμε την χάρη της. Την ευχαριστώ που με δέχεται στο σπίτι της, παρά την αναξιότητά μου.

Θέλω να ευχαριστήσω τον Πανάγαθο Θεό Σεβασμιώτατε, για τους γονείς που μου έδωσε αλλά και πήρε μαζί Του. Άνθρωποι φτωχοί και ταπεινοί, αλλά κοντά στον Θεό και στην Εκκλησία. Γεμάτοι καλοσύνη και αγάπη για όλους. Μου άφησαν ως κληρονομιά και παράδειγμα, την ζωή τους. Σήκωσαν τον Σταυρό τους μέχρι τέλος χωρίς να χάσουν την ελπίδα τους στον Θεό.

Θέλω να Τον ευχαριστήσω γιατί με αξίωσε να γνωρίσω τον μακαριστό προκάτοχό σας κυρό Ευγένιο. Δυστυχώς δεν πρόλαβα να του δείξω και εγώ την δική μου αγάπη. Είναι όμως βαθειά χαραγμένες στην μνήμη μου οι αναμνήσεις απ' αυτόν ιδιαίτερα σε αυτό το μοναστήρι. Και αυτό υπήρξε και ένας σημαντικός λόγος που το επέλεξα.

Είναι εδώ σήμερα και η ψυχή του μακαριστού κυρού Ευγενίου, είναι εδώ σήμερα και οι ψυχές των γονέων μου, είναι εδώ όμως και η ψυχή του φίλου μας πατέρα Τίτου Πατρικαλάκη. Αυτού του χαμογελαστού και άκακου παιδιού. Αυτού του επίγειου Αγγέλου. Που κάποιος πολύ σοφά είπε: «Αυτό το παιδί δεν ήταν γι' αυτό τον κόσμο, ήταν για τον άλλο». Όταν μετοίκισε στον ουρανό, μας άφησε ένα κενό. Αυτό το κενό με παρότρυνε και με στήριξε για να το καλύψω ο κοινός αδελφικός μας φίλος αλλά και πνευματικός μου φάρος Μέγας Αρχιδιάκονος του Σεπτού μας Οικουμενικού Πατριαρχείου, ο πατέρας Θεόδωρος Μειμάρης. Και σήμερα "ανασταίνουμε" τον πατέρα Τίτο, αναπληρώνουμε κάπως το κενό. Την ευχή του πατέρα Τίτου να έχουμε. Ζητώ τις πρεσβείες του από τον ουρανό. Μέγα Αρχιδιάκονε σε ευχαριστώ!

Θέλω να ευχαριστήσω επίσης τους πατέρες που μου έδωσαν ένα μέρος από τον εαυτό τους και με βοήθησαν στην πνευματική μου ενηλικίωση, τον γέροντα πατέρα Αναστάσιο Χατζάκη, τον π. Αθανάσιο Γκίκα, τον π. Κωνσταντίνο Λιοντάκη, τον π. Μιχαήλ Ξυδιανό, τον π. Ιωάννη Τράκο, τον π. Φιλόθεο Δοργιάκη, τον π. Ιωάννη Νεστοράκη και τους φίλους μου π. Ιωάννη Νικολάου και π. Ελευθέριο Γερακάκη.

Ευχαριστώ όλους τους φίλους μου και όλους τους συγγενείς μου που ήρθαν εδώ σήμερα και με τιμούν με την παρουσία τους.

Ευχαριστώ την νέα μου πνευματική οικογένεια, τους σεβαστούς πατέρες που παρευρίσκονται σήμερα εδώ.

Οφείλω άπειρες ευχαριστίες στην αγαπημένη μου αδελφή Μαρία, για την αμέριστη συμπαράσταση και στήριξή της σε όλες τις δύσκολες μου στιγμές.

Ευχαριστώ τους πατέρες της Ιεράς Μονής Φανερωμένης. Τον πατέρα Παΐσιο Δερμιτζάκη, που καρτερικά σηκώνει και

αυτός μαζί μου τον Σταυρό μου ως πνευματικός μου πατέρας και μου έδωσε την συμμαρτυρία να γίνω ιερέας. Και τον πατέρα Φιλάρετο Ζαχαριουδάκη, για την απέραντη αγάπη και εκτίμησή του προς το πρόσωπό μου και για όσα κάνει για μένα.

Τέλος θα ήθελα να ευχαριστήσω εσάς Σεβασμιώτατε και τον Άγιο πρωτοσύγκελλο πατέρα Αμβρόσιο. Κοντά σας ένοιωσα την χαρά, την εκτίμηση, την εμπιστοσύνη, όταν με καλέσετε να έρθω κοντά σας στην Ιερά Μητρόπολη. Σας ευχαριστώ!

Σεβασμιώτατε, χωρίς εσάς δεν θα γινόταν τίποτα. Το φανάρι ήταν κόκκινο. Και δεν θα προχωρούσα, αν εσείς δεν του αλλάζατε το χρώμα. Αν κάποιος δεν μου έδιωχνε όλους τους φόβους και τους ενδοιασμούς του κακού μου εαυτού.

Και τώρα, αφήνω την ζωή μου στα χέρια Του Πανάγαθου Τριαδικού Θεού και στα δικά Σας. Συστρατεύομαι και συσταυρώνομαι μαζί σας. «Πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθήμεθα».